ANANSI. WORLD FICTION este un imprint al Editurii Trei

LÁSZLÓ
KRASZNAHORKAI

Siguranța națiunii maghiare

Vânătoare de fluturi

Traducere din limba maghiară de
Ildikó Gábos-Foarță

3
TREI

EDITORI:
Silviu Dragomir
Magdalena Mârculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL ANANSI. WORLD FICTION:
Bogdan-Alexandru Stănescu

REDACTARE:
Ruxandra Câmpeanu

COPERTĂ:
Andrei Gamarț

DIRECTOR PRODUCȚIE:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Mirela Voicu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KRASZNAHORKAI, LÁSZLÓ
Siguranța națiunii maghiare : Vânătoare de fluturi / László Krasznahorkai ; trad. din lb. maghiară de Ildikó Gábos-Foarță. - București : Editura Trei, 2026
ISBN 978-606-40-3401-4

I. Gábos-Foarță, Ildikó (trad.)

821.511.141

Titlul original: *A magyar nemzet biztonsága*
Autor: László Krasznahorkai

Copyright © Krasznahorkai László, 2025

Copyright © Editura Trei, 2026,
pentru traducerea în limba română

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-3401-4

Lui Tebe, cu prietenie

Totuși, adaug că în orice idee omenească genială sau nouă sau, pur și simplu, în orice idee omenească serioasă, care se înfiripă în mintea cuiva, rămâne întotdeauna ceva ce nu se poate nicidecum transmite celorlalți oameni, chiar dacă ai scrie tomuri întregi sau ți-ai explica ideea timp de treizeci și cinci de ani; întotdeauna rămâne ceva ce nu vrea nicidecum să iasă din craniul tău și rămâne pe vecie în tine; cu acest ceva vei muri, netransmițând nimănui poate cea mai importantă parte din ideea ta.

(Fiodor Mihailovici Dostoievski, *Idiotul*[1])

„Priveliștea unei fantome este înfricoșătoare pentru că ea nu există.“

Károlyházy Frigyes

1. Traducere și note de Emil Iordache, Polirom, Iași, 2000, pp. 394–395 (n.tr.).

INTRODUCERE1

Îi iubea pe toți cei care viețuiau pe uscat, dar și pe cei din copaci, din aer, din peșteri, din râuri sau din adâncurile nemărginite ale oceanelor, și nu putea să-și pună iubirea pe talerele unei balanțe, să spună că pe unii îi iubește mai mult, pe alții mai puțin, îi iubea pe toți, și pe toți în egală măsură, îi considera și îi vedea minunați, fără a putea explica asta, fiindcă nici măcar nu i-ar fi trecut prin cap că, în cazul lui, o asemenea întrebare ar avea vreun sens, nu i-a trecut, chiar nu, că s-ar putea și altfel, adică să nu-i iubească pe toți cei care viețuiesc pe uscat, în copaci, în aer, în peșteri, în râuri sau în oceane. În zorii zilei, în starea aceea de plăcută somnolență, când omul abia mișcă ochii, obișnuia adesea — încă din copilărie, ba chiar și acum — să se joace cu lumina care bătea prin fereastră, percepând-o doar cu genele, pentru a simți că pe lumina aceea va putea clădi cu încredere ziua care urmează, ba chiar întreaga-i viață, în toate astea un rol hotărâtor având perdeaua, care filtra, lăsa să treacă, aproape că transfigura ceea ce sosea fie în chip de rază de soare, fie doar ca lumina difuză a aurorei, bunica o moștenise din vremurile de dinainte de război, și nici ea, nici bunicul nu s-ar fi gândit vreodată s-o înlocuiască, deși după un timp nici măcar nu mai putea fi spălată, că precis s-ar fi deteriorat, atât de mult timp servise prin atât de multe locuri, unde soarele fusese mai necruțător, și

totuși, nici vorbă să fie schimbată, bunicii lui știau cât de mult ține la perdeaua asta, în fiecare zi, fie vară, fie iarnă, indiferent câtă lumină ar fi trecut prin ea, o filtra la fel, degeaba trecuseră atâția ani, căci fie vară, fie iarnă lumina trecea prin geam, inundându-i camera la fel de molcom ca întotdeauna până să-i ajungă la ochi, pătrundea cu delicatețe prin toate cotloanele, incluzând astfel într-un soi de proiect intim întregul univers al camerei, al camerei sale, căci lui, încă de la naștere, i se cuvenea o cameră separată, cu lumină aparte și cu perdea aparte, având în vedere că, în locul părinților, bunicii îl luaseră în grijă, bunica și bunicul viețuiau, se uitau la televizor și dormeau în camera de zi ce se deschidea, asemenea bucătăriei, tot din antreu, cedându-i încăperea din spate, cu lumina ei deosebită, care făcea ca și aerul de acolo să fie deosebit, deci nu-i de mirare că iubea și aerul ăsta, mirosul camerei sale și al întregii locuințe, degeaba se plângeau bătrânii din casă că mirosul e insuportabil, că degeaba închid toate ferestrele, aerul e otrăvitor, din moment ce, din cauza traficului infernal de pe bulevardul Ferenc Rákóczi II, se infiltrează în mod infam în locuințele lor, abia mai pot respira, lui tocmai asta i se părea minunat, izul ăsta grozav și mirosul familiar, iar acest miros și acest iz fuseseră la fel și în copilăria lui timpurie, pe atunci, conform spuselor bunicilor, știind deja să umble cât de cât, uneori, în timp ce se plimbau și nu erau atenți la el, își smucea mâna din palma caldă a bunicii sau a bunicului, luând-o copăcel, preț de câțiva metri, după câte un vehicul abia pus în mișcare sau pe cale de a accelera, pentru a inhala gazele de eșapament, pe atunci mai circulau o mulțime de autoturisme Csepel, IFA, ZiL, Trabant, Wartburg, Moskvici și Ikarus, emanând din belșug un fum gros la câte o

apăsare de pedală, iar de când ajunsese să aibă amintiri, putea evoca foarte clar, și în ziua de azi, faptul că, după perioada de umblat copăcel, încă multă vreme ăsta rămăsese unul din jocurile lui preferate, să înceapă să alerge, în limita putințelor sale, după vreun autobuz sau camion până nu-l mai țineau plămânii, și nimeni nu și-ar fi închipuit că din cauza fumului, cu toate că așa era, și așa ar fi fost și în ziua de azi, numai că acum nu mai alerga după ele, deși în ultimul timp, de când, cu mintea la cap, îi fusese dat să revină în cartierul de locuințe al Uzinei de Apă, se mai întâmpla ca, venind spre casă cu câte un autobuz rablagit, după coborâre să-l ocolească pe la spate, în speranța de a simți din nou mirosul acelor emanații, însă nu-i rămăsese decât amintirea, este ca și cum, i-a spus odată colegului, deodată ar începe să-ți lipsească ceva din copilărie, ceva concret, cum ar fi, să zicem, citronada Bambi pentru tine, „tu“, a continuat voios, „nici nu mai știi ce-i aia, degeaba se tot încearcă reinventarea ei, când eu eram la gimnaziu, bunica sau bunicul îmi cumpăra din aia originală, se făcea din ulei natural de portocale, dar se zvonea că din catran, ceea ce nu-i adevărat, căci din ulei de portocale, care poate c-o fi prins nițel miros de terebentină, dar în esență din ulei de portocale“ — se întâmpla rar să-i vorbească colegului despre astfel de lucruri personale, dar dacă da, atunci pe lângă gazele de eșapament și Bambi și alte chestii de genul ăsta, cel mai adesea revenea iar și iar la același lucru, anume că, iată, ce mare minune că a fost posibil să se mute înapoi, nu i s-ar fi putut întâmpla nimic mai bun, și pentru asta, ca de altfel pentru multe altele, trebuie să le mulțumească bunicilor, având în vedere că bunica și bunicul au decedat aproape simultan, și cum din familie nu s-a găsit nimeni

care să fi vrut să locuiască atât de departe de oraș, nu trebuia să ceară, ci a primit-o el, venind — de fapt revenind — aici, la urma urmei în locuința asta a crescut, și iată, a continuat să povestească, ce noroc formidabil a avut să poată locui din nou acolo unde, așa-zicând, s-a născut de fapt și de drept, dimineața îl trezește aceeași lumină, filtrată de aceeași perdea, bineînțeles că a lăsat-o intactă, doar a întărit clamele de pe galerie, perdeaua a rămas, el știe ce greu e de înțeles pentru alții, dar pentru el mutarea asta a însemnat revenirea în Paradis, fiindcă, i-a spus colegului, asta a rămas locuința pentru el, Paradisul însuși, cu patul, cu scaunul de lângă pat în chip de noptieră, cu dulapul masiv, cu masa și, evident, cu perdeaua îngălbenită, pentru că redă aceeași lumină care-l trezea odinioară, și toate la fel, în același loc, nu numai aici, ci și în întregul apartament de două camere, de pe vremuri și de acum, numai bunica și bunicul îi lipseau mult, în camera lor nu clintise nimic, lăsând toate așa cum încremeniseră în clipa morții lor, patul matrimonial robust, în stil bavarez, dulapurile cu uși largi, cele două fotolii scoică, bine căptușite cu perne și pături pentru o ședere cât mai comodă, ce păstrau încă amprenta celor două trupuri, televizorul pe o măsuță, pe el, revista de rebus a bunicului, deschisă, în mijloc cu un pix albastru cu vârful rămas la vedere, apoi covoarele, candelabrul, într-o vitrină, câteva bibelouri de porțelan și decorațiile bunicului, și pretutindeni milieuri: ușa o deschidea rar, nevrând să-i deranjeze nici în moarte, astfel că, în general, numai o dată la două săptămâni și numai pentru câteva minute intra în cameră, ca să dea cu aspiratorul și să șteargă praful de pe televizorul mort și de pe mobile, de mingea ofilită, roșie cu buline albe, pusă de bunici sub măsuța de

televizor, avea o grijă deosebită, n-o atingea niciodată, într-un cuvânt toate rămăseseră la fel, bineînțeles că bunica și bunicul, ei nu, dar nu contează, a încheiat, ajuns în acest punct, și-a potrivit ochelarii pe nas, a plecat privirea și a rămas tăcut, întrucât nu era de spus că, în ciuda lipsei bunicilor pe care-o resimțea, se gândea fericit până și la moartea lor, având în vedere că muriseră atât de împăcați, unul după altul, uneori nici nu mai știa care a plecat primul, bunica sau bunicul, și în general atitudinea lui față de moarte a rămas la fel, pe parcursul celor patruzeci de ani de activitate a văzut atâtea morți, încât moartea, ei bine, moartea nu e decât o delicată, definitivă destindere, și gata, chiar din prima oră după ce își asumase angajamentul, a început să ucidă sistematic, ceea ce în copilărie încă era considerat un hobby, deci cine să fi știut mai bine decât el ce este moartea, dar uciderea asta nu se solda cu durere, el doar îi adormea frumușel cu cloroform, iar ei adormeau frumușel, la fel ca bunica și, după sau înainte cu două zile, bunicul, și ei au adormit așa, pur și simplu, unul după altul, fără suferință sau spitale, niciunul nu s-a îndurat să-l părăsească pe celălalt, încă de pe vremea gimnaziului i-a auzit discutând și căzând de acord, căci prin pereți răzbătea orice zgomot, iar mai târziu, deja student fiind, l-au și instruit, spunându-i ca în niciun caz să nu accepte ca supraviețuitorul să fie dus la spital, bunica și bunicul aveau oroare de spitale, fiind convinși că spitalul e locul unde oamenii se duc pentru a suferi și a fi umiliți, iar ei nu voiau nici să sufere, nici să fie umiliți în situația în care omul oricum e neputincios, și au avut noroc, pentru că într-adevăr n-au avut parte de suferință, doar că, după cum a declarat medicul de familie, într-o bună zi pur și simplu nu s-au mai trezit, în zori, în

timp ce primul autobuz de dimineață traversa în goană bulevardul Ferenc Rákóczi II, cotind apoi spre Auchanul de astăzi, iar frâna pneumatică a scos un oftat prelung după oprire, da, s-a oprit și a oftat, și da, vecinii l-au sunat, anunțându-l că de câteva zile nu mai observaseră nicio mișcare în locuință, a pornit la drum imediat, iată-l ajuns, și da, amândoi erau întinși în patul robust, unul lângă altul, cu gurile căscate, cu ochii dilatați și îngroziți, iar pe masă a găsit lista, după care a început să organizeze funeraliile, totul așa și în ordinea în care fusese scris, până în cele mai mici amănunte, el neavând altă treabă decât să: îl cheme pe domnul doctor Jólesz, domnul Vafibine, cum ar veni, da, apoi să aștepte să vină cei de la crematoriu după cadavre, pentru a-i depozita până la incinerare și înmormântare, apoi să depună cererea la primărie pentru eliberarea certificatului de deces, da, apoi să meargă la firma de pompe funebre, da, să specifice că va fi incinerare și nu cu sicriu, da, apoi să aleagă cea mai ieftină urnă de plastic, da, să plătească avansul, da, fiecare „da“ reprezentând câte o bifă pe listă, iar pe listă, subliniat cu două linii, să fie cea mai ieftină ceremonie, un singur preot catolic e suficient, nu-i nevoie de ministranți, și niciun fel de fântână arteziană sau alte chestii din astea prin care să fie propulsați în văzduh, pe fundalul unor jocuri de lumini în culori indecente și a melodiei EU PLEC a lui Péter Máté, interpretul preferat al domnului părinte, numai preotul Kispál, scriseseră bunica și bunicul, el o să știe ce și unde, parohia lor are cimitir de urne, acolo trebuie, pe amândoi, strâns unul lângă altul, bineînțeles, într-un compartiment simplu, unul simplu ajunge, încap ambele urne, scria la coada listei, și toate astea puse într-un plic mai mare, în care a mai găsit și un

fel de carnet de economii plus o împuternicire pe numele său, să ajungă pentru toate, atât au reușit să economisească bunica și bunicul de-a lungul deceniilor lucrate la Uzina de Apă, păcat că nu observaseră că acest soi de carnet, propus și oferit de o funcționară de la fosta Uzină de Apă, o anume Juditka, e atât de vechi, încât până și termenul de valabilitate trecut pe el expirase de mult, la fel ca bunica și bunicul, a încercat s-o găsească pe această fostă funcționară, însă vechea firmă și întregul personal administrativ dispăruseră de peste zece ani, Uzina de Apă fusese vândută, iar printre membrii noului personal n-a mai găsit pe nimeni care să-și fi adus aminte de vreo Juditka, astfel că în cele din urmă s-a văzut nevoit să facă rost de bani, cei doi frați ai lui nici n-au vrut să audă să contribuie la cheltuieli, înmormântarea și tot restul sunt treaba ta, din moment ce tu moștenești locuința, i-au adus la cunoștință fără drept de apel, pe un ton destul de neprietenos, astfel că, luat prin surprindere de aceste mari cheltuieli, s-a văzut nevoit să facă un credit bancar, după care totul a decurs bine, au fost prezenți numai familia și un necunoscut, reprezentantul Uzinei de Apă, având în vedere că decedații robotiseră peste patruzeci de ani în instituția respectivă, plus bineînțeles preotul Kispál, care a vorbit frumos, dar cam prea scurt, poate pentru că, i-a povestit acesta după spovedania care a decurs în spiritul testamentului bunicilor, ei de o vreme nu mai plătiseră taxa bisericească, dacă domnul ar fi amabil s-o plătească, nu contează, a fost frumos, solemn, la rugămintea lui nu PÉTER MÁTÉ a cântat, ci un cor, pe deasupra în latină, ceea ce l-a entuziasmat foarte mult, chiar dacă amplificarea fusese făcută cu telefonul preotului, acesta având de vreo patru ori probleme cu Bluetooth-ul, apoi